

הסיפור שלי

סיפור מעורר השראה
לשולחן השבת

לזכות שמואל אליהו הכהן וזוגתו שרה יסכה ולדיהם:
שירה, אוריאל מנחם הכהן, הילה, אילה שיחיו אייזנברג
יהושע וזוגתו דינה ובנם מנחם איתן שיחיו גוטמן

מחנה קיץ לכל החיים

הרב שמחה פיקרסקי

התקשר אל אבי הרב שמריהו גוראריה, מנהל ישיבות תומכי תמימים, ואמר לו כי ישיבת חב"ד מחפשת ראש ישיבה, וכי הוא קיבל עליו המלצות חמות ממספר אנשים. (אבי נחשב לעילוי כבר מגיל צעיר, ויצא לו שם של גאון תורני.) אף שבתחילה הוא היסס, הוא נאות לקבל את המינוי אחרי מספר פגישות עם הרבי מליובאוויטש, שמילא את מקום חמיו כאדמו"ר השביעי. אני עצמי עברתי ללמוד בישיבת חב"ד רק בשנת תשי"ב (1952), אחרי שעזבתי את ישיבת חתם סופר. מאז, השתנו חיי לנצח.

בשנת תשט"ז (1956), בעת לימודי בישיבה, נפתח מחנה הקיץ הראשון של חב"ד ביוזמת חברי ובן כיתתי הרב משה לאזאר. אני זוכר את היום שבו הוא התפרץ אל בית המדרש נרגש כולו. "קיבלתי את האישור!", הוא קרא בהתלהבות. הוא הסביר לנו שהרבי נתן את אישורו לרעיון שלו לפתוח מחנה קיץ בהרי הקטסקילס - שייקרא 'מחנה גן ישראל' - שיהיה מחנה קיץ דתי המיועד ומותאם גם לנערים יהודיים שאינם מרקע דתי.

עבדתי במחנה גן ישראל בסך הכל חמש שנים, הן במיקומו המקורי באלנוויל, והן אחר כך כשעבר לסוואן לייק, והביקורים שערך הרבי במחנה בקיץ של שנת תשי"ז (1957) ושל שנת תש"כ (1960) עדיין חקוקים היטב בזיכרוני.

יודע ומפורסם שהרבי מעולם לא עזב את העיר ניו יורק, והיה זה מאוד חריג שהרבי ייסע למרחק של יותר ממאה וחמישים ק"מ, אך היה ברור שמחנה זה משמעותי מאוד בעיניו. הכנו את הילדים לקראת ביקורו של הרבי, כדי שהם יעריכו את גודל הכבוד והזכות שבדבר. רבים מאוד לא הכירו את הרבי מאחר שלא השתייכו לקהילת חב"ד, וחלקם אף לא באו מרקע דתי בכלל.

בפועל, אף לא אחד מהחניכים במחנה - ובוודאי אף לא אחד מחברי הצוות - ישכח אי פעם את הביקורים הללו. הדבר העיקרי שממנו התרשמתי היה עד כמה שהרבי היה נראה מאושר. ניכר היה שהוא נרגש מהמחנה. הוא בירך לשלום את כל אחד מהילדים באופן אישי, והעניק לכל אחד מהם סידור

«

א בי היה הרב ישראל יצחק פיקרסקי, אשר כיהן כראש ישיבת חב"ד המרכזית שב-770 איסטון פארקוויי בברוקלין, ניו יורק, במשך ארבעים ושתיים שנה - משנת תשי"א (1951) ועד שנת תשנ"ג (1993).

עובדה זו כשלעצמה היא מעניינת, שכן לא היינו חסידים של הרבי מליובאוויטש. משפחתי השתייכה לחסידות אמשינוב, ואני נשלחתי ללמוד בישיבת חתם סופר באיסט סייד' של מנהטן, ישיבה שבה המילה חב"ד לא הוזכרה בתדירות רבה.

למעשה, לא ידעתי דבר על אודות חב"ד עד לפטירתו של האדמו"ר הקודם מליובאוויטש, אדמו"ר הריי"צ, בשנת תשי" (1950), שאז התנוססו תמונות מלווייתו בעמודים הראשיים של כל עיתוני ניו יורק. כשראיתי זאת בדוכני העיתונים, באתי לישיבה ושאלתי "מי זה הרבי מליובאוויטש? מה זה חב"ד?"

משלא קיבלתי תשובות שהניחו את דעתי, החלטתי לשאול את אבי, אך גם הוא לא סיפק את סקרנותי. אני משער שהסיבה לכך היא שאבי כנראה לא היה מעוניין שיהיה לי קשר קרוב מדי לחב"ד, בגלל שזה סתר את הדרך שלאורה הוא חונך.

אולם, חודשים ספורים אחרי פטירת האדמו"ר הקודם,

מיזם מיוחד לשימור זיכרונות ועדויות על חייו ופועלו של הרבי מליובאוויטש. סיפור זה הוא אחד מני רבים שתועדו על ידינו בראיונות וידאו לאורך השנים. נכון להיום, מצויות בידינו מעל 1500 עדויות מכלי ראשון. אף שהשתדלנו כמיטב יכולתנו לאמת כל פרט, תוכנם של הסיפורים משקף את דברי הרבי כפי שאלו הובנו בשעתו על ידי השומעים והשתמרו בזיכרונם.

MY ENCOUNTER
with the REBBE

תפילה קטן. הוא נכנס לכל אחד מהמבנים בשטח המחנה - לבית הכנסת, לקיוסק, ואפילו לכל אחד מביתני הלילה. הוא ביקש לראות במו עיניו ולהתרשם מאופן תפעולו של המחנה עד לפרטי פרטים.

את גודל חשיבותו של המחנה הזה בעיני הרבי קלטתי כאשר זכיתי להיכנס אל הרבי ליחידות לרגל יום הולדתו שחל בקיץ, בעיצומו של מחנה הקיץ. במהלך אותה יחידות, שאל אותי הרבי האם אני מלמד את החניכים במחנה, ועניתי שלא. תפקידי במחנה היה סגן המרכז, ומתוקף תפקידי, לא יצא לי ללמד שיעורי תורה קבועים ומסודרים, אם כי בכל יום אחרי התפילה הייתי מקדיש כחמש דקות כדי למסור לילדים הלכה מתוך קיצור שולחן. אך, לא העליתי על דעתי שלכך מתכוון הרבי כאשר הוא שאל האם אני מלמד את הילדים.

הרבי שב ושאל אותי שנית, "אינך מלמד את הילדים בכלל?" בלהט הרגע, עדיין לא קלטתי שהרבי ביקש לשמוע בנוגע לשיעור הקצר שלי אחרי התפילה, ולכן שוב השבתי, "לא".

אך, לתדהמתי הרבה, מסתבר שהרבי הכיר את סדר יומי טוב יותר ממני, והוא המשיך ושאל, "האם במקרה אתה לומד הלכה קצרה עם הילדים אחרי התפילה?"

אחרי שהרבי הציג כך את שאלתו, הבנתי סוף כל סוף למה הוא התכוון, ועניתי בחיוב.

הרבי חייך חיך רחב, שמיד פוגג כל תחושה של מבוכה שאולי חשתי בגלל אי ההבנה. אחר כך הוא שאל אותי באיזה סימן בשולחן ערוך אנו אווזים כעת, ועניתי שאנחנו כרגע עוסקים בהלכות ברכות.

הרבי הרהר רגע קט, ואז אמר, "מן הראוי שמחר בבוקר, כאשר תלמד את הילדים הלכות ברכות, שתשתף אותם גם ברעיון המעורר ליראת שמים, ומעניק הבנה באשר למשמעותן של ברכות".

צויין, שהשעה אז הייתה קרוב לשלוש לפנות בוקר, והיה עלי עוד לנהוג מברוקלין עד למחנה. היו לי את מלוא הנכונות והיכולת למלא את בקשתו של הרבי, אבל לא ידעתי מתי יהיה לי זמן לעיין ולחפש רעיון מתאים כדי לשתף בו את הילדים עוד באותו בוקר. בדיוק כאשר חלפה מחשבה זו במוחי, אמר הרבי, "אני רואה שאינך בטוח מה עליך לומר לילדים, אז אני אגיד לך מה לומר להם. אבל אינך צריך לגלות לאיש מי אמר לך זאת".

וכך אמר לי הרבי: "הסבר לילדים שכאשר הם מברכים,

הכוח לחבר באמת!
העולם זקוק לך ולתפילין שלך:
הצטרף כעת Tefillinwrapp.com

חדש! ארבעים ואחד אנשים משתפים ברגעים מעוררי השראה על הרבי מליובאוויטש, מתוך מיזם התיעוד ההיסטורי 'המפגש שלי עם הרבי'.
להזמנת: JEM.CO.IL ובחנייות הספרים המובחרות

בסיוע חברי
THE JEM FOUNDATION
ואתה תצוה... להעלות נר תמיד

עליהם להקדיש רגע של מחשבה לתוכן הברכה שהם אומרים. בספר התניא, ובמקומות נוספים בחסידות, מציינים לעובדה שפתיחתן של הברכות הוא במילים "ברוך אתה ה'..." - כלומר, אנו פונים אליו בגוף ראשון נוכח, משל היינו מדברים ישירות אל הקב"ה פנים אל פנים. אחר כך, סיומה של כל ברכה הוא בגוף שלישי, ומתאר את הדברים המופלאים שה' עושה למעננו: "המוציא לחם מן הארץ", או "פוקח עוורים", וכדומה. הרבי הורה לי להסביר לילדים שיהודי קרוב לה' עד כדי כך שהוא פונה אל בורא העולם בתור "אתה", וכי עובדה זו היא פשוט מדהימה. הוא רצה שהם יעריכו את הקרבה שיש להם לקב"ה.

מסרתי את הרעיון של הרבי לילדים, ואני יודע שהמסר עבר ונקלט, שכן יצא לי לשמוע מאנשים אחרי ארבעים שנה שהם עדיין זוכרים את הנקודה המסוימת הזו.

הרבי ידע שהמחנה הזה הוא לא עניין של יום אחד, של חודש אחד, או של שנה אחת. מה שהילדים הללו חוו ולמדו במחנה, ילווה אותם כל חייהם.

לרבים מהילדים שהשתתפו במחנה הקיץ היה רקע מצומצם מאוד ביהדות, אולם מאז ועד לסוף ימיהם הם נותרו מחוברים ליהדות בזכות מה שלמדו במחנה גן ישראל, וזו בדיוק הייתה כוונתו של הרבי.

הרב שמחה פיקרסקי, המתגורר בדירפילד, פלורידה, מחלק את זמנו בין לימוד והוראת תורה, לבין עבודה לצד אשתו בעסק עיצוב הפנים המשפחתי. הוא רואיין בחודש אלול תשע"ט (2019).

לזכות אבינו היקר הרב יעקב שי' מינסקי ולעילוי נשמת אמנו היקרה מרת שיינא באשע בתיה ע"ה הוקדש ע"י בנם ר' שניאור ויוכבד שיחיו מינסקי

השבוע לפני:

< תשל"ח (1977) — אחרי תפילת מנחה והדלקת נר שלישי של חנוכה, החל הרבי באמירת שיחה בלתי צפויה, ובסיומה אמר שכשם שאת מנורת החנוכה מדליקים על 'פתח ביתו מבחוץ', כך רצונו לחלק דולרים כדמי חנוכה סמוך לפתח בית הכנסת. היה זה שבועות ספורים אחרי האירוע הלבבי ממנו החלים אז הרבי, ולכן היו חסידים שלא רצו שהרבי יתאמץ יתר על המידה, ומנעו מחלק מהקהל לגשת. אחרי שהבחין בכך הרבי ונזף בהם, ניגשו כולם והחלוקה נמשכה כשעתיים. כ"ז בכסלו

ההקדשות שלכם
מאפשרות את המשך הפצת הגיליון השבועי.

לפרטים נוספים
ולהרשמה לקבלת הגיליון השבועי בדוא"ל
כתבו לנו: sipursheli@jemedi.org